

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

26. LISTOPADU 2023

Z obsahu:

Svědkové víry:

sv. Charles de Foucauld
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 18. října 2023,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Svatý Edmund Campion

Libor Rösner
- strana 4 -

Kristovo království

- strana 6 -

**Kristus Král,
Soudec a soud**

- strana 7 -

**Totalitarismus zjevný
a zakamuflovaný
(4 - dokončení)**

Grzegorz Kucharczyk
- strana 8 -

**Mons. Karel Orlita
je novým předsedou
Mezinárodní asociace
exorcistů**

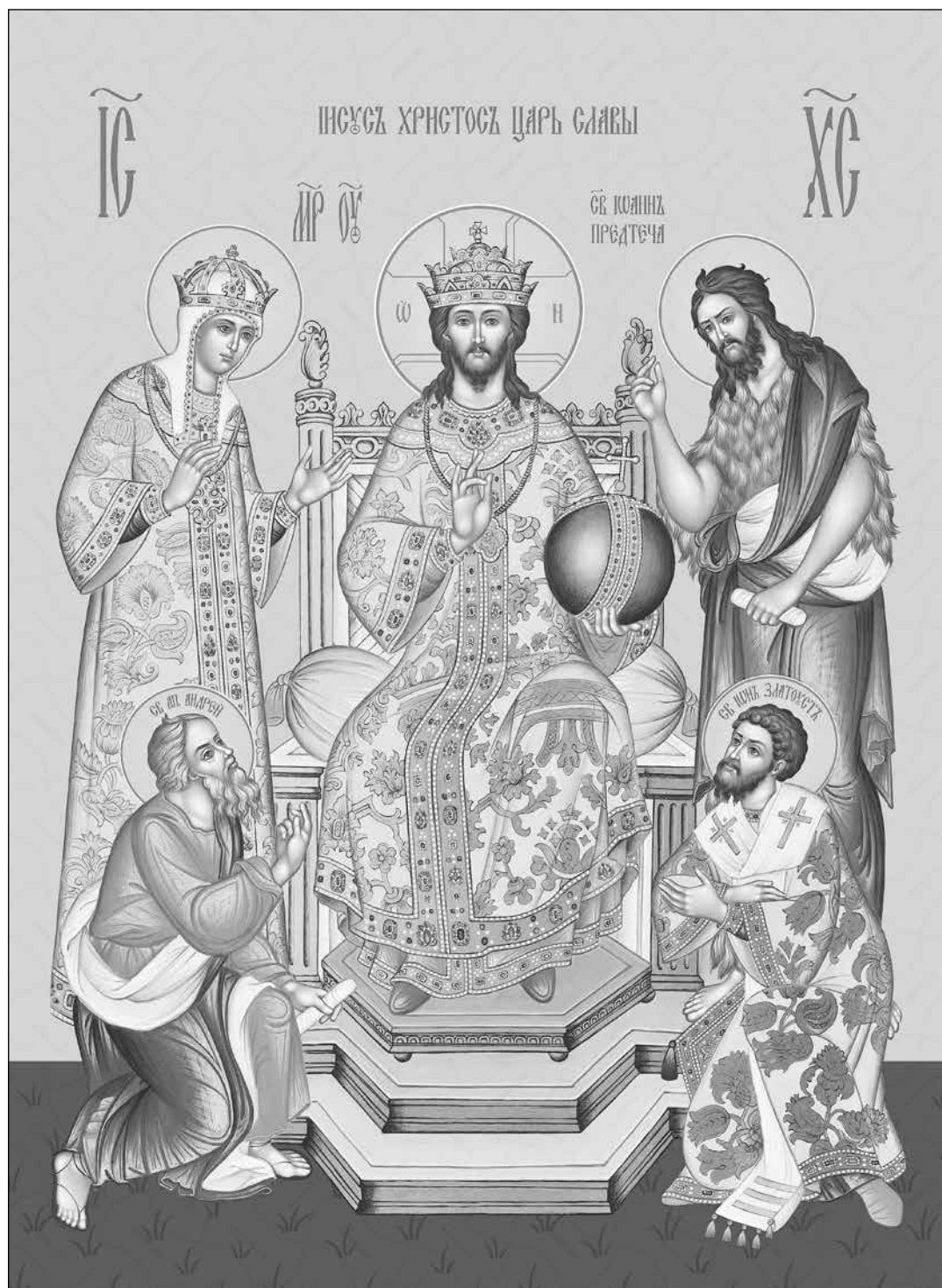
- strana 10 -

**Svatojakubská cesta
na území královéhradecké
diecéze**

- strana 11 -

**Heřman Josef (8)
Wilhelm Hünermann**

- strana 12 -

Svědkové víry: sv. Charles de Foucauld

Katecheze papeže Františka při generální audienci 18. října 2023, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazi bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme v našem setkávání s několika křesťanskými svědky plnými horlivosti v hlásání evangelia. Dnes bych s vámi rád hovořil o muži, který učinil Ježíše a své chudší bratry a sestry vášní svého života. Mám na mysli svatého Charlese de Foucauld, který „vycházejí ze své intenzivní zkušenosti s Bohem, vykonal cestu proměny až k bodu, kdy vnímal, že je bratrem všech“ (encyklika *Fratelli tutti*, 286).

Jaké bylo „tajemství“ Charlese de Foucauld, jeho života? Poté, co prožil mládí vzdálené od Boha, aniž by věřil v cokoli kromě nezřízené honby za požitky, svěří se nevěřícímu příteli, kterému poté, co se obrátil přijetím milosti Božího odpuštění ve zpovědi, odhaluje smysl svého života. Píše: „Ztratil jsem srdce pro Ježíše Nazaretského.“ Bratr Charles nám tak připomíná, že prvním krokem k evangelizaci je mít Ježíše ve svém srdci, prvním krokem je pro něj „ztratit hlavu“. Pokud

se tak nestane, těžko to můžeme dát na jevo svým životem. Místo toho riskujeme, že budeme mluvit o sobě, o své skupině, o morálce, nebo, což je ještě horší, o souboru pravidel, ale ne o Ježíši, jeho lásce, jeho milosrdenství. Vidím to na některých nových hnutích, která vznikají: mluví o své vizi lidství, mluví o své spiritualitě a vnímají se jako nová cesta... Ale proč nemluví o Ježíši? Mluví o mnoha věcech, o organizaci, o duchovních

Pokračování na str. 13

Jeden z vůdců Francouzské revoluce, Georges Danton, hlásal: „Děti patří nejprve Republice, a teprve potom rodičům.“ (str. 8–10) Katolická víra zase říká: „Při křtu jsme se stali dětmi Božími, dědici jeho království, a naši rodiče a kmotři nám mají pomáhat na cestě k získání tohoto dědictví.“ Takže nejprve patříme určitému společenství lidí (státu), nebo Bohu? Ale vždyť jsme si už jako děti mysleli, že jsme maminci a tatínkovi. Jak to tedy je?

Asi je zbytečné příliš rozebírat onen Dantonův výrok. Je totiž navýsost jasné, že žádný společenský institut, ani žádná lidská organizace nemají „stvořitelské“ právo vlastnit či bezbřezě manipulovat se životem kteréhokoliv člověka. A to ani tehdy, když existuje zákon, který takové „vlastnictví“ nařizuje či umožňuje. Toto pokušení totalitární moci žije v dějinách lidstva stále, nikdy neustane, a vždy se najde země, kde dochází svého krutého naplnění.

Ve vztahu k Pánu Bohu a ke svým rodičům je na tom člověk zcela jinak. Stvořitel, který vdechuje každé lidské bytosti život a vkládá do ní nesmrtelnou duši, také úzce spolupracuje s otcem a matkou dítěte. Oni se rozhodují, zda a do jaké míry budou mít účast na vrcholném aktu Boží stvořitelské moci. Ve svobodě své vůle se mohou Stvořiteli vzepřít a nedopřát novému člověku spatřit světlo tohoto světa (potrat), mohou odmítat výchovu přivádějící dítě k nebeskému Otci, k Pánu a Dárci života (ateismus), nemu-

Editorial

si se o dítě vůbec starat, až dítě skončí v nějakém ústavu či bude žít na ulici, atd. Takto však sami rodiče upírají svému dítěti podíl na královském dědictví Troj-jediného Boha, které je připraveno pro všechny, kdo svým životem zde na zemi a svým vztahem k Pánu usilují o jeho získání. I přes negativní příklady mnoha rodičů lze konstatovat: Jakkoliv se každý člověk schopný plného užívání rozumu sám rozhoduje ve svém jednání, jsou rodiče před Stvořitelem zodpovědní za to, na jakou životní cestu nasměrují své potomky. Je to zodpovědnost vpravdě královská, nelze se jí zříci!

Jsme tedy právoplatnými dědici Božího království. Avšak – nemylme se! Kdokoliv z nás můžeme pozbyť svých dědic-
kých práv! Jak? Odpověď dává Pán Ježíš v dnešním evangeliu. Jestliže sám Král králů tak jasně říká, že cokoli jsme udělali či neudělali, rozhoduje při soudu na věčnosti o našem věčném štěstí a životě v nebeském království, nebo naopak o věčném zoufalství, (str. 3) neměli bychom jeho slova brát na lehkou váhu – ať už jednotlivci, nebo jako lidská společnost. Čas našťestí pro nás ještě neskončil (ale na jak dlouho?), proto stále ještě můžeme zvolit za svého krále Ježíše, hlavně však neotálejme...

Jak podstatné je naše smýšlení a správné povědomí o tom, komu patříme, vidíme

na životech svatých. Tak Edmund Campion (str. 4–5) vyjadřuje před příplutím na misií do Anglie svoji jedinou touhu: stát se dobrovolnou obětí ke slávě Božího Majestátu, ať už by šlo o život, či o smrt. Uvědomoval si, že každý pozemský lidský život jednou bude mít konec a že jedině, co přežije na věky, je nesmrtelná lidská duše. Žil pravdu, že rozhodující je jen láska k bližnímu vycházející z lásky k Pánu, který bude soudit živé i mrtvé podle jejich skutků a smýšlení a který rozhodne o těch, kdo budou mít právo vstoupit do „království pravdy a života, svatosti a milosti, spravedlnosti, lásky a pokoje“. (str. 7) On, Kristus, je k tomuto soudu oprávněn, neboť je Králem sebeoběti, služby, pravdy a lásky, který velkoryse respektuje naši svobodu, (str. 6) je naším Vykupitelem z otroctví hříchu a smrti.

I zázraky našich dnů světu připomínají existenci naší křesťanské naděje pramenící v Králi Ježíši Kristu. A zázračné nedotčení sochy Panny Marie Guadalupské při hurikánu v Mexiku (str. 6) upozorňuje vnímavou duši, že svoji naději vkládáme nejen do rukou spravedlivého Soudce a milosrdného Vykupitele, ale i do rukou něžné, milující Matky Boží, Královny nebes i země. Oslavujeme-li dnes věčného Krále, neopomeňme do sváteční síně pozvat i jeho Matku, Pannu Marii – a ona sama nás přivede až před milosrdnou tvář svého Syna!

Matko Spasitelova, oroduj za nás!

Daniel Dehner

Pán tě zve na své poslední kázání. V době, kdy se jeho pozemský život přiblížil ke svému vyvrcholení, chce obrátit tvou pozornost k hodinně pravdy při konečném vyvrcholení lidských dějin. Po řadě podobností, která jeho dnešní řeč připravovala, chce ti představit už nikoliv podobnosti, ale prorocký obraz toho, co prožiješ na konci času. Přístup k němu s plným vědomím závažnosti jeho posledního poselství. Konec času znamená totiž konec všech změn. Po konci času už budeš nenávratně a neodvolatelně buď věčně nekonečně šťastný, nebo navěky zoufale nešťastný.

Pán přichází, tak jak slíbil, v nekonečném jasu své božské velebnosti v nesmírném průvodu všech dobrých a blažených duchů. Král králů a Pán pánů usedá na svůj trůn, který je stolcem jeho slávy a nejvyšší spravedlnosti.

Andělé před ním shromáždili ze čtyř úhlů světa lidí všech dob. Jsou to myriády lidských synů a dcer. Netvoří však bezhlavý dav v chaotické tlačenci. Nikdo nikomu nepřekáží, nikdo nikoho nezakrývá. Všichni mají stejně daleko jeden k druhému i k nejvyššímu Soudci. Tváří v tvář všichni bezprostředně vnímají slavný majestát toho, *skrze něhož všechno je stvořeno, kterého stavitelé zavrhlí, ale stal se kvádrem nárožním. Bez omezených smyslů v plné bezprostřednosti nazírají, jak se jeho někdejší chudoba, ponížení a utrpení proměnily v nekonečnou vznešenost a krásu, jak se každá jeho rána změnila v ozdobu jeho svrchované slávy. Ti, kteří ho milovali věrně skrytého a pokorného, hledí na něho v radostném úžasu a vděčné úctě. Ti, kteří ho ignorovali, odmítali, pohrdali jím a plivali po něm, jsou zděšení, když poznávají jeho existenci a jeho vznešený svrchovaný majestát. Je to nejvyšší a definitivní triumf pravdy, dobra a spravedlnosti.*

Konečná proměna se však týká i všech těch nespočetných lidských bytostí. Jedni tonou v radostném úžasu nad tím, do jaké krásy se proměnila jejich těla, i ta kdysi vetřká, zkroucená nemocí, stářím a utrpením. Nyní i z nich zjevně vyzáruje dobrota srdce a krása duše. Ti druzí jsou naopak zděšení ošklivostí a odporností těla, jehož zkrášlení věnovali tolik péče, když se na nich zcela zjevně zračí celá ohavnost hříšného smýšlení, spá-

Konec času

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti*

Oddělí jedny od druhých.

chaného zla a zanedbaného dobra. Všichni tak i bez výroku vidí zcela jasně, kam patří, a podle toho se řadí jedni k *ovcím*, druzí do řad *kozlů*. Nic nezůstává skryté ani utajené a každý tu stojí v celé nahotě pravdy před Pánem, před sebou i před celým lidstvem.

Před tváří všech tu vystupují proměněny i všechny skutky jednotlivců i celých národů. Všechno lidské úsilí a někdejší úspěchy, všechno vědění a pokrok váží jen tolik, kolik dobrého bylo skrze ně prokázáno těm, kteří to potřebovali. Platí to i o všech skutcích zbožnosti a o modlitbách, které jsou nyní zhodnoceny podle toho, nakolik vedly a posilovaly k tomu, sloužit Kristu skrytému v našich bližních. A opět jedni jsou naplněni úžasem, jaké velikosti nabyly před trůnem Krista Krále i ty nejmenší a nejskromnější skutky štědré a nesobecké dobrotivosti a lásky, a druzí jsou zděšení, když stojí tváří v tvář neúprosnému poznání, že ve všech těch, kterým neposloužili a nepomáhali, nýbrž jim křivdili, ubližovali, kterými pohrdali a nad které se vyvyšovali, byl sám Ježíš Kristus, nejvyšší Bůh a Pán. Nic tu není třeba vysvětlovat ani zdůvodňovat, zbytečná je jakákoliv obhajoba. Všechno to dobré i zlé, co bylo od počátku světa vykonáno, přijímal a zakoušel sám Pán.

Pojďte, požehnání mého Otce, ujměte se království, které je pro vás připraveno od počátku světa. V tomto vrcholu lidských dějin se potvrzuje, že jediný smysl celého stvořitelského díla byl od počátku v tom, aby Boží Syn mohl jednou takto pozvat své věrné k věčné hostině, aby navěky spočinuli v lůně svého nebeského Otce.

Boží Syn se všem zcela neklamně a definitivně a nezvratně představuje jako Alfa a Omega, *první a poslední, počátek a konec*⁽¹⁾. Stál na počátku času, když skrze něho bylo všechno stvořeno, a nyní uzavírá čas dovršením svého díla. Ale mezi tento počátek i konec patří také jeho cesta k člověku, který si zneužitím své svobody zatarasil cestu do připraveného království

Liturgická čtení

1. čtení - Ez 34,11-12,15-17

Tak praví Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pasýtí stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovce, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek - praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak týká vás, moje stádo - tak praví Pán, Hospodin - budu soudit mezi ovci a ovci, mezi berany a kozly.“

2. čtení - 1 Kor 15,20-26,28

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří:

Dokončení na str. 4

a *propadl smrti*. Proto Beránek sestoupil k člověku z nebe, byl ukřižován, pohřben a třetího dne vstal. Vrátil se k Otci, ale tak, že zůstal lidem více než nablízku ve své církvi, ve svém slově, ve skromných způsobech Eucharistie a v pokorné podobě hladových a žiznivých, ponížených, opuštěných a trpících. Nežádal od nás nic víc, než abychom mu uvěřili, přijali jeho křest a jeho slovo, jeho společnost a blízkost a jeho cestu. Jeho sláva jako jednorozeného u Otce vyžaduje, aby vítězství dobra a spravedlnosti bylo dovršeno. Zlo si samo zvolilo cestu *do věčného ohně*. Osud *kozlů* není nic více než pravý opak nabízené lásky a blaženosti.

Pro tebe čas ještě nekončí. Pán pro tebe ustavičně *prostírá svůj stůl před zraky tvých nepřátel*⁽²⁾ a ty každým svým slovem, myšlenkou a skutkem svobodně rozhoduješ, zda chceš jednou z jeho úst uslyšet neodvolatelné *Pojď!*, anebo *Odejdi!*

Zvol si Ježíše, tak jako On si zvolil tebe.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Zj 22,13; ⁽²⁾ srov. Ž 23,5.

Svatý Edmund Campion

Opět se setkáme s mučedníkem z Anglie, který položil život při pronásledování tamních katolíků v 16. století. Již jste mohli číst např. o osudech sv. Markéty Wardové (Světlo 34/2019), sv. Jana Fishera (Světlo 24/2021) či naposledy sv. Jana Jonese (Světlo 27–28/2023). Tentokrát půjde o muže, jehož životní dráha protнула i naše území a jehož smrt otrásla celou Evropou.

Osvěžme si nejprve okolnosti. V roce 1534 vydal anglický král Jindřich VIII. tzv. Supremační akt aneb Zákon o svrchovanosti, v němž se prohlásil za hlavu církve na Ostrovech, čímž de facto suploval papeže, a pod nejpřísnějšími tresty přikázal všem státním úředníkům a duchovenstvu tento dokument podepsat. Kdo by podpis odřekl, toho čekalo obvinění z velezrady. Vzápětí začal hon na pravověrné katolíky, kteří se odmítli podříditi novým pořádkům. Byli mučeni a velmi krutým způsobem popraveni, dochá-

zelo k masovému rušení klášterů a dalším projevům nepřátelství vůči nepodvolným. Po krátkém intermezzu, kdy na trůn usedla Marie I., jež zůstala věrná Římu, nadešla s panováním její sestry Alžběty I. další, snad ještě krvavější etapa protikatolických represí – zvláště když ji roku 1570 papež Pius V. exkomunikoval. Tehdy se její nevráživost upjala zejména na členy Tovaryšstva Ježíšova coby agenty papežství, jak byli označováni.

Represe se dotkly rovněž Edmunda Campiona, narozeného 25. ledna 1540 v Londýně v rodině knihovníka. Tento mla-

dý muž se záhy přímo vyšvihl mezi intelektuální elitu tehdejší anglické společnosti, např. už v pouhých 17 letech se stal členem prestižní oxfordské Koleje sv. Jana. Ve 24 letech dosáhl titulu mistra svobodných umění, později přijal jáhenské svěcení z rukou biskupa Cheneye. To vše jako anglikán, který přísahal na Supremační akt, ač se narodil a vyrůstal jako katolík.

Jenže pak jeho přítel Gregory Martin emigroval do Francie, aby tam vstoupil do semináře pro uprchlíky z Anglie vedeného jezuitu. Poslal mu odtamtud dopis, aby prohlédl. Nejpozději tato skutečnost zasela do Edmundovy mysli pochybnosti o tom, zda se nachází ve správné církvi. Usebrané modlitby a poctivé studium ho přivedly nakonec k názoru, že nikoliv a že tou jedinou pravou je církev katolická.

V době svého pobytu v Irsku, ovládaného Anglií, se Edmund otevřeně zastával pronásledovaných katolíků, což mu vyneslo spoustu potíží, takže nakonec musel utéct, aby si zachránil holý život. Dokonce byl chycen, ale díky pomoci přátel se mu podařilo ze zajetí vyvážnout. Prchl do francouzského Douai, kde složil katolické vyznání víry a jako před lety jeho přítel Gregory vstoupil do semináře vedeného jezuitu.

Při návštěvě Říma vstoupil do Tovaryšstva a poté ho představení vyslali do Prahy, aby tam působil. V naší metropoli nastoupil noviciát a roku 1579 přijal kněžské svěcení. Mezi řádovými bratry vbrzku získal velice příznivé ocenění. Jednak využíval svůj literární talent k sepisování dramát a básní, jednak byl vynikající kazatel. V Praze nepobyl dlouho, ale přesto zde stihl založit a krátce vést Mariánskou družinu, jakož i vyučovat v jezuitském Klementinu rétoriku, filosofii a teologii. Noviciát dokončil v Brně. Poté v roce 1580 vyslyšel pozvání papeže Řehoře XIII. do Říma, kde se dozvěděl, že Kristův náměstek hodlá vyslat misijní výpravu jezuitů do Anglie, aby tam duchovně pečovali o ostrůvky tajných katolíků. Papež nemusel ani dodávat, že případné prozrazení a polapení se rovná jisté smrti, protože krom zapovězené katolické víry, vyznáváné a šířené, spočíval další přečin anglických jezuitů, z podstaty věci trestaných ztrátou hrdla, v nedovoleném vysvěcení na kněze za hranicemi země. P. Edmund spolu s jinými navzdo-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

na prvním místě je Kristus; pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otcí a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, „dokud mu (Bůh) nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám“. Jako poslední nepřítel bude pak zničena smrt. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu to všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

Evangelium - Mt 25,31-46

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: »Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě,

byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.« Spravedliví mu na to řeknou: »Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě a ujali jsme se tě, nebo nahého a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení a přišli jsme k tobě?« Král jim odpoví: »Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.« Potom řekne těm po levici: »Pryč ode mě, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.« Tu mu na to řeknou také oni: »Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?« On jim odpoví: »Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.« A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

ry tomuto smrtelnému nebezpečí na Řehořovu výzvu kývl. „*Pokud jde o mne, všemu je konec,*“ napsal tehdy v předtuše, jak dopadne. „*Podstupuji dobrovolnou oběť ze sebe samého ke slávě Božího Majestátu, ať už se jedná o život, nebo o smrt. To je totiž vše, po čem toužím.*“

Avšak již ve francouzské Remeši se skupinka jezuitů dozvěděla, že kvůli slídění královniných špehů jsou prozrazeni a že jim okamžitě po přiřazení u anglických břehů hrozí zatčení. Proto se dohodli, že se do Anglie vypraví každý na vlastní pěst a rovněž tak samostatně bude v přestrojení v rodné zemi působit.

P. Edmund přeplul na ostrovy společně se svým druhem P. Robertem Personsem. Londýn se mu stal jen přestupní stanicí. Alžbětini agenti mu totiž přišli na stopu, proto ve snaze setřást je odebral se do jiných hrabství (postupně prošel hrabství Berkshire, Oxford a Northampton), kde úspěšně působil. Jedno z jeho kázání – o svátku sv. Petra, týkající se Petrova, tj. papežova primátu, mělo takovou odezvu, že se doneslo i ke královniným uším.

Nařídila Edmundovo zatčení. Brala to totiž dost osobně – Edmund Campion na ni zapůsobil už jako student Oxfordu, když byl vybrán, aby za studenty pronesl uvítací řeč na počest královny při její návštěvě univerzity. Poté ho pro jeho brilantní intelekt nazvala „diamantem Anglie“ a skrze některé lidi u dvora ho podporovala, avšak jakmile zavrhl anglikánství a přijal katolickou víru, považovala jeho krok za ránu dýkou do zad.

V této napjaté situaci sepsal Edmund menší apologetické dílko *Decem rationes* aneb deset důvodů, proč nepřátelé církve v disputaci o víře musejí prohrát. Obhajoval v něm výlučné právo církve na vykládání Bible, obhajoval ji jako jedinou, která má prostředky ke spáse – především Eucharistií. V neposlední řadě vyzval královnu k návratu do lůna katolické církve: „*Žijete v bludu, vraťte se rychle k pravdě církve, chcete-li spasit svou duši!*“

Požádal jedním dechem o možnost diskutovat s lordy, univerzitními profesory odborníky na občanské a církevní právo. Personsovi se dílo podařilo v počtu 400 kusů vydat tiskem a šířit, dokonce i na půdě kostela Oxfordské univerzity, bašty anglikanismu. Rázem se stal P. Campion pronásledovaným číslo jedna.

Edmund Campion

Dařilo se mu nějaký čas unikat (v přestrojení za obchodníka se šperky), přičemž nadále sloužil tajné mše svaté a zpovídal, nadále svým kazatelským umem, svou odvahou a učností posiloval na duchu anglické katolíky v setrvávání u pravé víry navzdory všemu. Dokonce i členům královské rady poslal list s ujištěním, že se za ně modlí a uvoluje obětovat nespočet mladých apoštolů, „*kteří se za mořem odhodlávají, nabývají ctností a dostatku vědomostí, nikdy neustat, a budete vám získat nebe, nebo zemřít na vašich píkách*“. Stíhání nabralo ještě větší obrátky.

V roce 1581 byl (po odsouzení poslední mše svaté v Leford Grange nedaleko Oxfordu) po zradě jidáše Georga Eliota zatčen a dopraven do Londýna. Zde byl nejprve s cedulí s nápisem „Edmund Campion, jezuitský špeh“ vláčen ulicemi na posměch lůzy, načež byl postaven před soud, jehož se účastnila samotná Alžběta I.

Soudce se jej snažil výhrůzkami i sliby přimět k zavržení katolické víry. Edmund to odmítl, ač si tak mohl zachránit život. Popíral též předhazovanou zradu Koruny, ujišťoval, že v pozemských záležitostech je královniným věrným poddaným, avšak co se týče náboženské sféry, tam je podřízen výhradně papeži. Mimo to vyhlásil jménem všech tajných katolíků v Anglii: „*Tím, že nás odsuzujete, odsuzujete všechny své předky, všechny někdejší kněze, bis-*

kupy a krále, všechno, co bylo kdysi slávou Anglie. Bůh nás bude soudit a soudit nás bude také příští pokolení. To při svém soudu nepodlehne nátlaku, jako mu podléhájí ti, kdo nás nyní chtějí poslat na smrt.“

Poté putoval zpět do vězení Tower, kde jej žalárnici podrobili kruté tortuře ve snaze vyrvat z něj katolictví násilím. Perzekvovaný jezuita se však nepoddal, vítězně vyšel i z následně veřejné věroučné disputace, kdy se jeho vývody setkávaly s nadšením u samotných anglikánů, i z nových pokusů přinutit ho mučením k apostazi. Na výzvu k prozrazení dalších katolíků opáčil: „*Spíše mi vyrvete srdce z hrudi než jedině jméno ze rtů!*“

U soudu se potom bránil tak umně, že lidová porota jej shledala nevinným. Vaz mu srazilo až nové obvinění – z velezrady. Tady byl shledán vinným a odsouzen k smrti.

Na popravčí místo byl P. Edmund Campion 1. prosince 1581 doveden za hustého deště v blátě, přivázan za sáně tažené koněm. Vystoupal k mistru popravčímu se zpěvem chvalozpěvu *Te Deum*. Když jej kat ještě naposledy vyzval, aby se omluvil královně, protože by se tak mohl dočkat udělení milosti, odpověděl odsouzenec: „*A čím jsem ji urazil? Jsem nevinný. To jsou moje poslední slova, proto mi věřte. Modlil jsem se za ni a modlím se i nyní.*“ Nato požádal přítomné katolíky, aby se za něj modlili *Credo*, až ho bude kat věšet, načež prohlásil: „*Pokud je velezradou být katolíkem, knězem a jezuitou, pak přiznávám, že jsem zrádce. V katolické víře jsem žil, v ní chci i zemřít. Nikdy jsem se nedopustil žádného zločinu proti královně ani proti vlasti. Bůh je mi svědkem. Všem, kdo mě vydali na smrt, odpouštím ze srdce.*“

Poté začal jednat kat. Nebohého Edmunda nejprve částečně oběsil, poté mu ještě zaživa vyrval z těla vnitřnosti a pak ho rozčtvrtil. Jeho krev přitom potřísnila oděv přihlížejícího mladíka Jindřicha Walpola. Ten se následkem tohoto jevu a samozřejmě i Edmundova svědectví obrátil a v roce 1595 rovněž skončil pro svou víru na popravišti. Rovněž on je dnes uctíván jako svatý.

Ve skupině prvních 54 anglických mučedníků byl P. Edmund Campion prohlášen za blahoslaveného 9. prosince 1886 papežem Lvem XIII. Dne 25. října 1970 jej pak Pavel VI. svatořečil.

Kristovo království

Svět už viděl mnoho různých králů, moudrých i nezkušených, mocných i slabých, vznešených a prostých, svědomitých a bezectných. Co vlastně dělá krále králem? Slovo král není možno převést na společného jmenovatele. Představy o postavě a osobnosti krále jsou v průběhu dějin i dnes velmi rozdílné.

Z pohledu světa je nicméně králem ten, kdo stojí nad určitou zemí nebo národem, má moc, vládne, buď na základě královského rodu a nástupnictví, nebo si mečem či duchovní převahou získal vedoucí postavení a svůj titul.

Jak je tomu u Krista? Co ho opravňuje nazývat sebe Králem? Co zahrnuje jeho království? Odpovídá nám na to evangelium.

„Řekli ti to o mně jiní?“

Tato Ježíšova otázka míří k rozhodujícímu základu obvinění, které bylo proti němu vzneseno: že ze sebe dělá krále. Ježíš chce vědět, zda se tím Pilát cítí ohrožen, anebo toto obvinění pozvedli proti němu strůjci žaloby. Tedy kdo ho nyní vlastně obviňuje? Pilát to vysvětluje: Tvůj národ a velekněží. Ti nosí hlavu vysoko, ukládají lidu těžká břemena, bdí úzkostli-

vě nad svými právy a nad svou mocí. Kristovo hlásání je jim proti srsti. Směřovalo ke spravedlnosti, k nové svobodě, k nové niternosti, tj. k novému duchu.

Ježíš nechtěl starý řád povalit, nýbrž zdokonalit. To vůdcové národa nepochopili a domnívali se, že chce zasednout na jejich křesla. Ježíš nechce, abychom dané struktury zrušili, chce jen, aby sloužily lidem, chránily opravdovou důstojnost, kterou Bůh dal každému člověku, a vedly všechny ke spáse. Tak chápe Ježíš své království, je to království služby. Je to zcela jiné království, než jak si je představuje svět.

„Abych vydal svědectví pravdě“

Mocenským nástrojem mnoha vládců tohoto světa je meč a to, co se z něho odvozuje ve formě zbraní i válečných prostředků. Jiní vůdcové národa žijí z obli- by lidu, propagandy, agitace a peněz. Ne vždy hraje při tom hlavní roli pravda. Kolik lži, nepravd a polopravd a falešných výpovědí se k tomu stále využívá! A trvá to někdy hodně dlouho, než tyto lži vyjdou na světlo.

Ježíš vidí roli, která mu byla svěřena jako Božím Synu, jemuž byla dána veškerá moc, zcela jinak. On se cítí zavázán

lásce a pravdě. Nikdo ho nemůže usvědčit ze lži. Pravda je ve skutečnosti jeho mocí, jedinou skutečně oprávněnou mocí, ale snad ještě více je to láska. Láska spojuje, svádí dohromady a svazuje s tím, kdo prokazuje lásku. Pravda sama může vést k bezpráví, když nezná lásku a chce jen druhému křičet do ucha. Ježíšovo království spočívá na obojím. Je to království pravdy a lásky.

„Slyší můj hlas“

Kristovo království vylučuje přinucení. Jeho základem je svoboda Božích dětí. Tuto svobodu stát nezná: nikdo nesmí z národa, ve kterém žije, vystoupit a ne- dbat na jeho zákony. Kdo naopak žije v církvi a podřídil se Boží vůli, učinil to svobodně, to znamená, že v průběhu svého života k tomu dal svůj svobodný souhlas. Toho si musíme být stále vědomi. Slyšet Ježíšův hlas, následovat jeho slovo ze svobodného rozhodnutí, v tom spočívá důstojnost křesťana. Nejde za nějakými propagandisty, nýbrž za Pravdou. Může říct jako sv. Pavel: „Vím, komu jsem uvěřil.“ (2 Tim 1,12)

Máme Krále, Krále služby, Krále pravdy a lásky, Krále, který respektuje naši svobodu. Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus vládne, Kristus je Pán na věky!

-sks-

Soška Panny Marie Guadalupské po hurikánu Otis v Mexiku zůstala nedotčená

Soška Panny Marie Guadalupské s plátěným pláštěm zůstala neporušená uprostřed spouště, kterou způsobil hurikán Otis v pobřežním městě Acapulco a v oblastech mexického státu Guerrero. Vítr dosahoval větru o rychlosti až 200 kilometrů za hodinu.

Dne 25. října ve 12:25 místního času dosáhl hurikán pevniny poblíž mexického Acapulca. Zanechal za sebou desítky mrtvých a vážné škody na hotelech, domech a podnicích po celém státě.

Právě v Acapulcu na pobřeží se nachází 148 metrů vysoký útes La Quebrada. Od roku 1934 z něj mladí potápěči skáčou do kanálu širokého 23 stop a hlubokého 13 stop, což je mezi turisty velmi oblíbená podívaná. Před každým skokem se potápěči pokřizují a pokloní se sošce

Panny Marie Guadalupské, která je na skále umístěna. V roce 2022 sošku po- žehnal P. Eduardo Chávez, jeden z největších odborníků na zjevení Panny Marie Guadalupské.

Zmíněnou oblast nedávno procestoval reportér Edgar Galicia z místních televizních zpráv (Azteca Noticias) a zjistil, že malá soška vestavěná do kamenného výklenku neutrpěla při hurikánu Otis žádné škody. Jediné, co bouře s větrem dosahujícím rychlosti 185 km/h poničila, byla světla, která zvenku výklenek lemovala. Reportér neporušenou sochu ukázal na záběrech odvysílaných 1. listopadu a uvedl, že je krásné vidět, že Panně Marii, před kterou se po mnoho let křičí potápěči a vzápětí se vrhají do moře, se nic nestalo.

U příležitosti této události hovořil P. Rafael Valencia, generální vikář a mluvčí arcidiecéze Acapulco, se zpravodajskou agenturou ACI Prensa, španělskojazyčným zpravodajským partnerem Catholic News Agency, o významu Panny Marie jako zdroje útěchy v dobách neštěstí. „Panna Maria je Matkou naděje. V této těžké chvíli nás povzbuzuje, abychom si pevně uchovali naději, která pramení z naší víry v Ježíše Krista, našeho Pána, abychom cítili, že nás spolu se svým Synem oba doprovází,“ uvedl generální vikář Valencia. Zdůraznil také, že přítomnost Marie „jako Matky“ nám pomáhá zakoušet „útěchu a blízkost Boha, který nás utěšuje a pomáhá nám“.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Kristus Král, Soudce a soud

Poselství našeho „věřím“ o Kristu Králi, Pastýři a Soudci jednotlivců i celých národů dává odpověď na mnoho otázek, které si kládeme o konečné budoucnosti:

Jak to bude na konci vypadat s lidmi a jejich dějinami? Co nás čeká? Co vzjede nakonec ze vzestupů i pádů událostí, které nazýváme dějinami? Jsou četné války a krátká období míru, zápasy a boje národů na zemi, to „co nazýváme dějinami světa“, jen „pouhé zmatené klubko: lest a lež, násilí a slabost, zbabělost, hloupost, blud a ohavnost“ (F. W. Weber)?

Zůstane na konci dějin jen prázdné jeviště? Bylo to všechno jen světové divadlo, opona padá, představení je u konce? Nikdo za nic neodpovídá? Na právo a bezpráví se už na konci nikdo neptá?

1. A znovu přijde soudit živé i mrtvé

Ježíš opakovaně mluvil o tom, že jednání jednotlivců i celých národů přijde před poslední instanci, která bude rozhodovat o dobru a zlu, hodnotě a bezcennosti. Mluví o soudu. A říká, že Otec svěřil soud Synovi: „Otec totiž nikoho nesoudí a všechn soud předal Synovi.“ (Jan 5,22)

Můžeme se však hned ptát: Proč je Syn soudcem světů, soudcem nad jednotlivci i nad národy? Protože Syn nese lidskou tvář.

Syn se stal člověkem, je jedním z nás! Zná člověka, naše nejhlubší nitro, naše

srdce z vlastní zkušenosti. On žil náš život, ba co více, on dal svůj život za nás. Vykoupil nás svou krví.

2. Podle jakých měřítek bude Syn člověka soudit?

Ježíš uvádí dvě měřítka, podle kterých nás bud soudit. První: Jaký je náš *postoj k němu*. Druhé: Jaký je náš *postoj k bližním*.

Kristus přišel od Otce do našeho lidského světa, aby byl světlem života, přinesl poselství pravdy a nám hříšníkům otevřel cestu k Otci. Kdo jej přijímá jako Vykupitele, kdo věří jeho lásce, kdo se staví na jeho stranu, ten patří k němu. „Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy“ (Sk 4,12), než jméno Ježíše Krista.

Jaký je postoj člověka k člověku? To rozvádí Ježíš až do podrobnosti: Požehnaní Otce, kteří budou mít podíl na jeho království, jsou ti, kteří přijali své bližní v potřebách a utrpení, kterých je tento život plný.

Ježíš se nás bude ptát, zda jsme jej poznávali a přijímali v hladových a žiznivých, nemocných a trpících, pronásledovaných a soužených na tomto světě. Bude se nás lidi ptát po lidech.

3. Poslední soud je soudem nad světem

O čem bude při soudu nad světem řeč? Ve Zjevení sv. Jana čteme, že bude

Modlitba k Ježíši Králi

Pane Ježíši Kriste, uznáváme Tě za Krále světa.

Všechno, co bylo stvořeno, pro Tebe je stvořeno.

Jednej tedy se mnou podle svého práva.

Obnovuji svůj křestní slib: odříkám se zlého ducha

i všech jeho skutků i vši jeho nádhery.

Slibuji, že budu žít jako dobrý katolický křesťan.

Zvláště se zavazuji, že vynaložím vše,

aby zvítězila práva Boží a Tvé svaté Církve.

Božské Srdce Ježíšovo, obětují Ti své nepatrné skutky,

aby všechna srdce uznala Tvé svaté království

a aby zavládl Tvůj pokoj na celém světě.

Podle Boží cesty

řeč o velkých a neusmířených zločinech světových dějin. O velkých věcech, nikoliv o lapáličích: o velkých dějinných lžích, o osnování válek, o masovém vraždění dětí v mateřském lůně, o vyhnání milionů lidí, o útisku chudých a hladových, o potlačování víry a svobody svědomí, o zneužití politické i církevní moci.

Světové dějiny neskončí tak, aby bezpráví zůstalo bezprávním. Bůh pomůže právu k právu: Je zde poslední instance pro dobré a svaté – Bůh dopomůže dobrým a svatým ke konečnému vítězství. Světové dějiny nejsou soudem světa o dobru a zlu. V Kristově království tomu bude jinak: Jeho království bude *královstvím pravdy a života, svatosti a milosti, spravedlnosti, lásky a pokoje* (preface o slavnosti Krista Krále).

Podle Directorium spirituale 1999

Totalitarismus zjevný a zakamuflovaný (4 - dokončení)

*Morální úpadek – stejně když jde o chování individuální,
jakož i v rozměru společenském – je trvalé dědictví všech totalit.*

Osudový čin „totalitární demokracie“

Vynikající myslitel 19. století a velký kritik francouzské revoluce Joseph de Maistre tvrdil, že „nejhorší na revoluci není to, co ničí, ale to, co tvoří“. V případě Francie stvořila mezeru v celém pokolení, která vznikla jako důsledek toho, že více než 30 let trvala revoluce a potom z napoleonských pořádků v té zemi vzrostlo úplně nové pokolení, pro které katolické náboženství a z něj vzniklá kultura a zvyklosti byly něčím zcela cizím. Neobvykle výmluvná byla vzhledem k tomu slova sv. Jana Marie Vianneye, který když přijal úřad faráře v Arsu v prvních letech po Napoleonově pádu, své farníky přirovnával k „bytostem, které se od zvířat liší jedině křtem“.

Morální úpadek – stejně jako když jde o chování individuální, jakož i ve společenském rozměru, to je stále dědictví všech totalit. Nebylo tomu jinak ani v případě Francie, prvního státu v Evropě, který padl za oběť „totalitární demokracie“ (Jacob Talmon). Ta „vychovala“ nové pokolení Francouzů, řídící se maximou, kterou vyhlásil během revoluce morálně zvrhlý aristokrat a žhavý stoupenec antikřesťanského převratu po roce 1789 markýz Donatien de Sade. Vybízeli svoje jakobínské souputníky: „Francouzi, dejte jen první úder [katolictví – pozn. autora], zbytek doplní veřejná osvěta.“

Výchova v provádění revoluční „totalitární demokracie“ neměla spočívat v předávání vědění a formování charakterů, ale spíše v tom, čemu se má věnovat každá pořádná škola. Podstatu nového přístupu k výchově vyjádřil Georges Danton – jeden z vůdců revoluce – pyšným: „Děti patří nejprve Republice, a teprve potom svým rodičům.“ A zároveň dodával: „Kdo mi zaručí, že děti vyráběné otcí plnými egoismu se nestanou nebezpečnými pro Republiku?“

Toto je souhrn totalitárního způsobu pojmenování politiky: podřízení celého státu se zničením přirozených (rodin-

ných) společenských vazeb. A všechno to ve jménu revoluční, zcela antikřesťanské ideologie. Jak tvrdil jakobínský ministr války Jean-Baptiste Bouchotte: „Mladí lidé se lépe hodí k tomu, aby sloužili revoluci, než ti, kteří zestárlí pod vládou starých zvyků.“ Také jeho společník z klubu, jakobínský volený představitel Alexandre Deleyre, ve své brožurě s názvem *Myšlenky o národní edukaci* tvrdil: „Byla vytvořena práva k užítku národa; nyní jde o to, aby byl stvořen národ [zdůrazněno autorem] pro užití těch práv, a to cestou veřejného vzdělávání.“

Tímto způsobem „stvořený“ francouzský národ měl být úplně oddělen od svého křesťanského (katolického) dědictví. Republikánské osvětě měly pomáhat jiné nástroje vytvořené „totalitární demokracií“. Takovým nástrojem měl být nový, republikánský kalendář, který nahrazoval křesťanský způsob počítání letopočtu od narození Krista novým způsobem – od vzniku republiky ve Francii (roku 1792). Jak vysvětloval jeden z hlavních tvůrců této „reformy“ kalendáře, Philippe Fabre d'Églantine: „Dlouhodobé zvyknutí si na gregoriánský kalendář naplnilo

paměť lidu značným množstvím představ, které byly po dlouhý čas udržovány a které jsou ještě dnes pramenem jeho náboženských omylů. Je tedy nutné nahradit tyto ignorantské vize skutečným myšlením, místo kněžské důstojnosti dosadit práva přírody.“

Po téměř 30 letech takového vzdělávání byla situace dramatická. K tomu ještě přibývaly bezprostřední skutky fyzické likvidace katolického duchovenstva revolučním režimem, které vedly k tomu, že mnoho francouzských farností prostě nemělo své duchovní pastýře. Stačí připomenout, že ve chvíli, kdy se ujal vlády Napoleon (roku 1799) a ještě o mnoho let později, v okamžiku návratu monarchie ve Francii (roku 1815), byly v této zemi diecéze, kde byla jen jedna čtvrtina farností obsazena knězem.

Velmi výmluvná slova se našla v hlášení poslaném roku 1826 Petrovu stolci apoštolským nunciem v Paříži, který uváděl, že „více než polovina francouzského národa žije v úplně ignoranci vůči křesťanským povinnostem a je ponořena do náboženské lhostejnosti. Je možné klást si otázku: najde se v samotném hlavním městě [v Paříži] deset tisíc lidí, kteří praktikují?“

Farnost v Arsu doznala té neobyčejné Boží milosti, že jejím farářem v době, kdy papežský diplomat psal ona slova, byl sv. Jan Maria Vianney. Bylo zapotřebí jeho velikého duchovního hrdinství, dlouhých hodin strávených ve zpovědnici, aby se konečně jeho farníci odlišovali od zvířat nejenom křtem. Ale farnosti ve Francii byly stovky, a ne každý farář byl natolik svatý jako ten z Arsu.

Krásná hesla a tvrdá skutečnost

Blahoslavený kardinál Stefan Wyszyński častokrát poukazoval na fatální důsledky „programovaného chladu vůči Bohu“, realizovaného komunistickou vládou v Polsku po roce 1945. Komunisti se odvolávali na zásady laicismu, který v 19. století v Evropě rozpoutal sérii protikatolic-

Oslavy milénia křtu Polska na Jasné Hoře 15. 8. 1966

kých „kulturních“ zápasů (kulturkampů), ohánějící se heslem „oddělení církve od státu“. Jak si povšiml bl. Primas tisíciletí, je to heslo z gruntu falešné. „Dnes předhazované heslo »oddělení církve od státu« je pokusem nastoupit linii: zde je církev, tam je stát – to znamená národ. Zkuste to udělat, uvidíte, jestli se vám to podaří. Bude to práce zcela nerozumná, jako byste chtěli živého a žijícího člověka rozdělit a říci: tady je duše, tady tělo. A přece všude je duše a všude je tělo. (...) To, co je propojené v člověku, duch i tělo, musí mít svůj odraz v dalších plánech: rodina, národ, stát, život společenský, pracovní, kulturní – další věci člověka žijícího ve velké mezinárodní rodině.“ (Čenstochová, 27. 11. 1966)

Podobně zavádějící je slogan, že morálka je „soukromá záležitost“, který v 19. století používali liberální laicizátoři, a po 2. světové válce byl v Polsku převzat komunisty, kteří tímto způsobem bojovali s křesťanskou morálkou. Blahoslavený primas Wyszyński však zdůrazňoval, že „naš individuální život musí mít vliv na život společenský, osobní morálka nemá jen soukromý význam. Morálka vůbec není soukromou záležitostí, ale veřejnou. Není pro mne lhostejnou záležitostí, kým je někdo, kdo se se mnou stýká, protože takový nebo jiný životní styl

toho člověka, takové či jiné jeho duchovní hodnoty, morální, osobní, se dají vycítit.“ (Varšava, 21. 4. 1966)

Podobným stylem vyvracel kardinál Wyszyński argument laicizátorů 19. století nebo jejich (komunistických) následovníků ve 20. století, kteří shodně tvrdili, že nejenom morálka, ale i víra je „soukromou záležitostí“. „Nejednou se říká: moje víra je soukromá záležitost. Ne, bratře milovaný. To je největší omyl! Ty vůbec nejsi soukromá osoba. Soukromou věcí není ani to, co se v tobě děje, poněvadž se to dotýká každého z nás. Já se osobně zajímám o to, co se v tobě děje, a ty máš zájem o to, co se děje ve mně a kým jsem já.“ (Varšava, 2. 8. 1966)

„Zednářská udička“

Je třeba upozornit, že bl. Primas tisíciletí velmi přesně charakterizoval (ve shodě s historickou vědou) historické pozadí provázející protikatolické kulturní boje vedené laicizátory 19. století. V jednom ze svých kázání potvrdil: „V dobách, kdy se velice znepokojovali o převahu církve nad státem, vznikaly různé teze, jako například: »Svobodná církev ve svobodném státě«, »Nechme církev na pokoji a církev ať nechá na pokoji nás«. Avšak již na přelomu 19. století přišli na to, že takzvaná absolutní svoboda církve ve státě církvi

velmi pomáhá v jejím rozvoji. Proto také vymysleli něco jiného, a jmenovitě takzvané oddělení církve od státu.“ (Varšava, 25. 1. 1976)

Tento krátký popis dává jistotu ve věci, která spočívala v tom, že za nevinně znějícími slogany liberální hnutí a „v utajení“ působící zednářství se snažily za pomoci dalších akcí na podporu laicizace prosazovat radikální omezení základních lidských svobod občanů skutečně věřících v Krista a jsoucích součástí jím založené církve. Heslo připomenuté bl. kardinálem Stefanem Wyszyńským „svobodná církev ve svobodném státě“ (zni to pěkně, že?) pochází od italského liberálního politika a v zednářské hierarchii vysoce postaveného Camilla Cavoura (1810–1861). Jako ministerský předseda Piemontu na počátku druhé dekády 19. století však vedl politiku, která směřovala k přímému podřízení církve zbavením majetku, který zajišťoval její materiální nezávislost, zbavení církve působnosti ve školství a k likvidaci množství řeholních domů.

Bl. kardinál Stefan Wyszyński

Na jiném místě bl. kardinál Stefan Wyszyński nazval laicismus „lovem duší na zednářskou udičku“ (Čenstochová, 30. 8. 1961). Rovněž toto tvrzení plně odpovídá faktům zjištěným v historických pramenech. Ve všech zemích, kde v 19. století probíhaly protikatolické kulturní války (Piemont, Francie, Prusko,

Portugalsko), byly iniciátorem a hlavní organizační oporou pro realizaci laicizační politiky „oddělení církve od státu“ zednářské lóže. Svobodné zednářství se tím netajilo ani tehdy, ani v našich dobách. Když v roce 2005 liberální centra ve Francii bouřlivě oslavovala 100. výročí přijetí zákona o „oddělení církve od státu“ (modelový příklad pro všechny pozdější laicizátory, ať v Portugalsku, Mexiku, či v Sovětském svazu), v pařížském sídle Grand Orient de France – největší lóži svobodných zednářů v této zemi – zorganizovali výstavu věnovanou vzniku a významu vzpomínaného zákona. Všechno bylo představeno jako „velký výdobytek republikánského étosu“, kterého by nebylo možné dosáhnout bez angažování se v zednářství. Prakticky však hesla jako „svobodná církev ve svobodném státě“ znamenala pokus o zotročení lidí věřících právními akty a restrikcemi, a pod pláštěm „oddělení církve od státu“ byla realizována – jak říkal bl. kardinál Stefan Wyszyński – „žádnými morálními zásadami se neřídící“ politika „očišťování věřících občanů od elementů náboženských, katolických“ (Varšava, 27. 1. 1974).

*Z Miłujcie się! 3/2022 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

PŘÍPRAVNÁ MODLITBA SV. AMBROŽE KE MŠI SVATÉ V SOBOTU

Prosím tě také, Pane, pro ono posvátné tajemství tvého Těla a tvé Krve, které každodenně v církvi požíváme a pijeme, jsme jimi obmyti a posvěceni a stáváme se tak účastníky jediného nejvyššího Božství. Dej mi své svaté ctnosti, abych jimi naplněn mohl přistoupit k oltáři s dobrým svědomím, aby se pro mě tyto nebeské svátosti staly spásou a životem. Ty jsi přece řekl svými svatými ústy: „Chléb, který já dám, je mé Tělo pro spásu světa. Já jsem Chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst z tohoto pokrmu, bude žít navěky. Nejsladší Chlebe, uzdrav chuť mého srdce, abych cítil líbeznost tvé lásky. Nejčistší Chlebe, v němž je všechna rozkoš a všechna chuť, ty, který nás ustavičně nasycuješ a nikdy tě neubývá, kéž se tebou nasytí mé srdce a útroby mé duše se naplní tvou líbeznou lahodností. Anděl tě požívá plnými ústy: kéž tě požívá pout-

ník podle své míry, aby posilněn takovým viatickem cestou neklesl. Chlebe svatý, Chlebe živý, Chlebe čistý, který jsi sestoupil z nebe a dáváš život světu, přijď do mého srdce, očisti mě od všech nepravostí těla i ducha. Vstup do mé duše, uzdrav a očisti mě uvnitř i zvenčí. Buď ochranou a trvalou spásou mé duše i mého těla.

Zapuď ode mne nepřátele, kteří mi strojí nástrahy: ať daleko ustoupí silou tvé moci, abych tebou vybrouzen zvenčí i uvnitř přímou cestou kráčel k tvému království, kde už se spolu nebudeme stýkat v tajemstvích jako v tomto čase, ale uvidíme tě tváří v tvář, jak odevzdáváš království Bohu a Otci a budeš Bohem, který je pro všechny vším. Tehdy mě nasytíš obdivuhodnou sytostí, takže navěky nebudu ani hladovět ani žíznit: jenž s tímž Bohem Otcem a Duchem Svatým žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Mons. Karel Orlita je novým předsedou Mezinárodní asociace exorcistů

Novým předsedou Mezinárodní asociace exorcistů (IEA) se stal kanovník brněnské kapituly Mons. Karel Orlita. Byl zvolen na 14. mezinárodním sjezdu IEA, který se konal od 25. do 30. září v Sacrofanu nedaleko Říma.

Sjezdu se zúčastnilo 203 kněží exorcistů ze všech kontinentů a asi 100 pomocných exorcistů. Brněnský kněz, Mons. Karel Orlita, nahradil P. Francesca Bamonteho, který ukončil své druhé a poslední funkční období a byl jmenován viceprezidentem.

Karel Orlita se narodil roku 1970 v Ostravě, kněžské svěcení přijal 26. června 1999 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně, v letech 2001–2003 studoval kanonické právo na Lateránské univerzitě, od července 2005 je soudním vikářem Diecézního církevního soudu. Je členem

kněžské rady, sboru poradců a biskupským delegátem pro zasvěcené panny a prezidentem Akademie kanonického práva v brněnské diecézi. Je také administrátorem římské fáze kanonizačního

řízení P. Václava Drboly a P. Jana Bully. Kaplanem Jeho Svatosti ho jmenoval papež Benedikt XVI. v říjnu 2008.

www.cirkev.cz

Svatojakubská cesta na území královéhradecké diecéze

V Pardubickém kraji bylo dokončeno vyznačení Svatojakubské cesty. Postaralo se o to Centrum svatojakubských poutníků Přelouč. Trasu dlouhou 53 kilometrů vedoucí od Bukoviny nad Labem po skalní útvar Obří postele u Zdechovic nyní lemují 17 speciálních patníků, jejichž autorem, stejně

tak jako svatojakubské mušle u kostela svatého Jakuba v Přelouči, je kamenosochař Roman Morcinek z Hradce Králové.

V současnosti tedy prochází Svatojakubská cesta do Santiaga de Compostela ve Španělsku 14 obcemi Pardubického kraje. Jsou to: Bukovina nad Labem, Dříteč, Němčice, Ráby, Brozany, Pardubice – Svítkov, Lány na Důlku, Srnojedy, Valy – Lepějovice, Přelouč, Semín, Kladruby nad Labem, Řečany nad Labem, Zdechovice.

Centrum svatojakubských poutníků Přelouč se na podzim loňského roku domluvilo s vedením těchto obcí a Pardubickým krajem na větší propagaci a zviditelnění cesty. Na zhotovení patníků přispěl i Pardubický kraj. „Jak je dnešní svět čím dál technicky propracovanější, čím dál více lidí si od něj potřebuje odpočinout na pouti. A nemusí to být jen věřící, kteří se vydávají na cestu po místech spojených s historií, kde si mohou utřídit myšlenky, zažít cestu krajinou a ponořit se do svého nitra. Mnozí rozprostřou svou cestu do více let, dávají si ji, ale stále mají před sebou jeden cíl – nalezení své role na tomto světě, tedy té perly, kterou ukrývá svatojakubský symbol mušle,“ řekl k projektu náměstek hejtmána pro kulturu Pardubického kraje Roman Linek.

Patníky podél trasy ukazují poutníkům směr a také údaj, kolik kilometrů je to ke hrobu svatého Jakuba v Compostele. Speciální patník pak je v Kladrubech nad Labem, který ukazuje i směr do Národního

hřebčína, památky UNESCO. „Díky dohodě o spolupráci s Klubem českých turistů jsou na turistických cedulích a rozcestnicích malé žluté mušličky v modrém poli, což je mezinárodní symbol poutě do Santiaga de Compostela,“ vysvětluje jedna z tvůrkyň východočeské cesty, Zora Voženilková. Při cestě poutníci do zvláštního průkazu sbírají razítka z míst, kterými procházejí. Za 100 kilometrů pěšky, nebo 200 kilometrů na kole dostanou certifikát poutníka. Razítka jsou k dispozici v Přelouči v kostele svatého Jakuba, v Semíně v Taverně, Kladrubech nad Labem na obecním úřadu, v Řečanech nad Labem v Kavárně a pivnici Pod lipami. Ve Zdechovicích a u Obřích postelí je razítko v dřevěné budce přímo u patníku.

Přes Českou republiku směřují ze severu tři hlavní poutní trasy do Santiaga

de Compostela. Vyznačila je organizace Ultreia podle historických pramenů. Poutní cesta do španělského Santiaga de Compostela, kde byl objeven hrob svatého apoštola Jakuba, vede mnoha zeměmi Evropy. Svatojakubská cesta patří mezi neznámější pěší túry na světě. Cesty z celé Evropy se sbíhají na španělských hranicích, odkud vedou k hrobu svatého Jakuba do katedrály ve španělské Galicii. První doloženou pouť vykonal v roce 951 francouzský biskup z Le Puy. Zájem o svatojakubskou pouť začal prudce vzrůstat koncem 80. let 20. století, kdy se na pouť vydal papež Jan Pavel II. Cesta byla vyhlášena Evropskou kulturní cestou a v roce 1993 zapsána na seznam světového dědictví UNESCO.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA PROSINEC 2023

Úmysl papeže: Za osoby se zdravotním postižením

Modleme se, aby lidé se zdravotním postižením byli v centru pozornosti celé společnosti a aby instituce podporovaly programy začleňování, umožňující jejich aktivní účast.

Národní úmysl: Za lidi bez naděje

Modleme se za všechny, kdo jsou zklamaní, unavení a bez naděje, aby pro ně bylo adventní a vánoční období časem nového světla.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

Heřman Josef (8)

Ale Heřman viděl také, jak plameny ze všech stran přeskakovaly na kostelní střeche. Nevyskočil tam teď ohnivý jazyk až ke kříži na věži? A nejsou plameny již v oknech u zvonů? Stále volaly zvony z věže, křičely o pomoc a milosrdenství.

„Kostel!“ křičel hoch v divokém zápalu. „Zachraňte kostel, začíná hořet!“ V ohlušujícím rámusu nikdo neslyšel chlapcova slova. Kdo by mohl proniknout mořem plamenů až ke kostelu? Kostel se zdál být ztracen.

A opět viděl hoch tančit plameny kolem kostelní věže. Teď lačně olizovaly kříž. Tam, co to teď bylo? Kříž najednou vyrostl ve světle plamenů, rostl nezměrně přes celé rudé nebe a Heřman viděl na kříži Kristovo tělo obklíčené tisíci plameny. A Pán rozepjal svoje ruce široce přes celou budovu. Plameny klesly, ty, které již ze všech stran šířily věž a střeche kostela, jako ohnivá havěť spadly do dunního pekla, a dům Páně stál uprostřed neporušený.

„Zázrak!“ křičel Heřman. Pak se prodral přes hradbu lidí, běžel několika ulicemi na návrší, aby se odtud podíval na kostel. Ale opět viděl ve všech plamenech kříž Páně a jeho žehnajících ruce, které ochraňovaly kostel.

Opět se hoch rozeběhl, aniž dbal na nebezpečí ohnivé výhně, jeho obličej byl začerněn sazemí a kouřem. Přes Jablečný trh běžel k Židovské ulici. A bez přestání stál nad kostelem sv. Martina Pán v plamenech a ochraňoval svůj dům.

S velkým rámusem se řítily v hořících ulicích celé domy a vystřelovaly k nebi vír sazí, jisker a prachu. Bylo slyšet pronikavé výkřiky úzkosti. Nad tím zněly zvony ze všech kolínských věží. Žhavý vítr vál chlapci do obličeje, ale on neodvracel svoje oči od kříže nad kostelem. Zdálo se mu, že je celý svět v plamenech a řítí se v obrovském žáru. Že věž kostela sv. Martina je Golgota, na níž stojí kříž rozpínající svoje ramena k nebi a nad zemí. Kam ale Pán rozpínal své zmučené ruce, tam uhasínal oheň na zemi a plameny plály do otevřeného boku Ukřižovaného a ničící žár se stával věčným ohněm lásky v Božím Srdci.

Celou noc řádl oheň. Jedna celá městská čtvrť lehla popelem. Teprve na širokých náměstích a tržištích se podařilo oheň zastavit. Z nepřehledných trosků čněl neporušený farní kostel sv. Martina, do kterého hned ráno, ještě přes doutnajících uhlíky přinesl kněz zpět Nejsvětější svátost, protože chtěl uprostřed bída, v tom všem nářku své zpusťované farnosti, přinést svatou oběť. Kristus se vrátil ke svým nešťastným dětem.

V následujících dnech otevírala láska dveře v širém okolí. U všech klášterních bran byli syceni hladoví, nazí oblékáni, nemocní v lásce přijímání a bezdomovcům se dostalo přátelského ubytování. „Hosté Boží a kmotři nebesí“, tak nazývala křesťanská láska ty, kteří trpěli nouzí, a pomáhala jim trpělivě a s úctou.

Po dlouhé dny ležel Heřman v těžké horečce ve své podkrovní komůrce. Sousedé ho našli té hrozné noci kdesi na domovním prahu v bezvědomí, celého černého od sazí a kouře. Matka se od něj nevzdalovala a pokládala chlapci na čelo svou chladivou dlaň, když divoce vykřikl ze sna. Stále znovu viděl kříž v plamenech a popraskané rty začaly křičet:

„Roztáhni víc ruce! Rozepni je nad celým světem!“ Pak unaveně poklesl a těžce oddychoval v ubohých polštářích.

Tak uplynul jeden týden. Když jednoho slunečného rána přišel k sobě a otevřel oči, spatřil svou matku, jejíž obličej byl pobledlý a pohublý ze všech starostí za probdělých nocí.

„Maminko!“ vydechl chlapec a hledal její ruku.

Pak uviděl ještě druhou tvář u své postele; byla to ševcova dcera, která se každé ráno přišla podívat na svého kamaráda.

„Ach, Heřmane!“ řeklo děvče důležitě. „Ty to ještě vůbec nevíš, ale jediné štěstí při tom strašném požáru bylo, že shořela taky škola.“

„A já jsem tam nechal ležet voskovou tabulku!“ nařikal Heřman.

„Jo, ta už je asi roztavená!“ minilo děvče přemýšlivě.

Chvilí ležel chlapec se zavřenýma očima a vypadal, že si na něco namáhavě vzpomíná. Pak se důležitě podíval na svou matku a řekl:

„Mami, viděl jsem našeho Pána v plamenech na kříži. Kam vztáhl ruce, tam zhasínal oheň. Škoda, mami, kdybych mohl Spasiteli pomoci, já a ještě mnozí další! Kdyby nás vzal s sebou na kříž, a my bychom mu drželi ruce nad plameny! To by bylo moc dobré, mami! Pak by se nemohl oheň dál šířit!“

Matka se tázavě dívala na dítě. Mluví ještě z horečky? Ale v jeho očích je tak jasné světlo. To nemohlo být z nemoci, to musel Bůh v něm způsobit.

„Vid', mami, to bych musel moc trpět! Určitě to moc bolí, když Ježíš někoho vezme k sobě na kříž. Ale co když to člověk udělá z lásky, mami? Láska je silná, to kázal kněz jednou v kostele.“

„Ano, láska je silná!“ zašeptala matka a políbila úzké rtíky svého syna.

„To bych asi musel pryč odsud!“ přemýšlel dále chlapec. „Musel bych jít do kláštera. Tam bydlí láska, říkal kněz. Kam bych měl pak jít, mami?“

„Kam tě volá milý Bůh,“ odpověděla paní Marie. „To byl u svatého Mergena jeden mnich, Steinfeld, tuším, se jmenuje ten klášter, kde bydlí. To byl velmi dobrý mnich. A tam musí jistě bydlet láska! Mami, půjdu do Steinfeldu, až se uzdravím!“

Matku to hluboko ranilo v srdci, když tak mluvil její vlastní dítě. Kdo jde do kláštera, musí všechno opustit, také otce a matku. Ale nedarovala toto dítě Bohu a Bohorodičce? Mohla samolibá mateřská láska uzavřít cestu, neboť se zdá, že Bůh toto dítě podivuhodně vede?

„Jak Bůh chce, Bůh a svatá Panna!“ usmála se bolestivě. „Ale ty máš ještě moc a moc času. Jsi ještě moc mladý!“

„Když ty půjdeš do kláštera, tak půjdu také, Josefe!“ řekla Markéta přesvědčeně.

„Ó, ty musíš do ženského kláštera, Markéto!“ Najednou se Heřman zeptal: „A co vůbec dělají ostatní kluci z martinské školy?“

„Hrají si na válku s Turky v Martinské ulici. Napůl vyhořelá školní budova je turecká pevnost, tam sídlí sultán.“

(Pokračování)

Podle W. Hünermann:
Hermann Josef,
der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde,
Bonn 1939

Svědkové víry: sv. Charles de Foucauld

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

cestách, ale neumějí mluvit o Ježíši. Domnívám se, že dnes by bylo dobré, aby se každý z nás zeptal sám sebe: Mám Ježíše ve středu svého srdce? Ztratil jsem pro Ježíše trochu hlavu?

Charles ano, a to až do té míry, že od přitažlivosti vůči Ježíši přechází k jeho napodobování. Na radu svého zpovědníka se vydává do Svaté země, aby navštívil místa, kde žil Kristus, a chodil tam, kde chodil Mistr. Zejména v Nazaretu si uvědomuje, že se musí nechat formovat v Kristově škole. Prožívá intenzivní vztah s Hospodinem, tráví dlouhé hodiny četbou evangelií a cítí se jako jeho mladší bratr. A když pozná Ježíše, vzniká v něm touha dát ho poznat. Vždycky se to děje

takto: když každý z nás více poznává Ježíše, vzniká v něm touha dát ho poznat, podělit se o tento poklad. V komentáři k příběhu o návštěvě Panny Marie u svaté Alžběty ho nechává říci: „Dal jsem se světu... vezměte mě do světa.“ Ano, ale jak to udělat? Jako Maria v tajemství Navštívení: „v mlčení, příkladem, životem“. Životem, protože „celá naše existence,“ píše bratr Charles, „musí křičet evangelium“. A přitom naše existence tak často křičí světskost, křičí mnoho hloupostí, podivností, a on říká: „Ne, celá naše existence musí křičet evangelium.“

A tak se rozhodne usadit se ve vzdálených krajích, aby v tichosti křičel evangelium, žil v duchu Nazareta, v chudobě a skrytosti. Odchází do saharské pouště, mezi nekřesťany, a přichází tam jako přítel a bratr, přinášející Ježíšovu mírnost Eucharistie. Charles nechává Ježíše tiše působit, přesvědčen, že „eucharistický život“ evangelizuje. Je totiž přesvědčen, že Kristus je prvním evangelizátorem. Proto zůstává v modlitbě u Ježíšových nohou před svatostánkem asi deset hodin denně v jistotě, že evangelizační síla spočívá právě tam, a cítí, že je to Ježíš, kdo ho přibližuje tolika vzdáleným bratrům a sestram. A my, ptám se sám sebe, věříme v sílu Eucharistie? Nachází naše směřování k dru-

hým, naše služba, v adoraci svůj počátek a naplnění? Jsem přesvědčen, že jsme ztratili smysl pro adoraci; musíme jej obnovit, počínaje námi – biskupy, kněžími, řeholnicemi a všemi zasvěcenými osobami. „Ztráct“ čas před svatostánkem, znovu získat smysl pro adoraci.

Charles de Foucauld napsal: „Každý křesťan je apoštol“; a svému příteli připomněl, že „vedle kněží potřebujeme laiky, kteří vidí to, co kněz nevidí, kteří evangelizují s blízkostí lásky, s laskavostí ke všem, s láskou vždy připravenou se darovat.“ Laiky, kteří jsou světci, ne šplhouni. A tito laici, tyto laičky, které jsou zamilované do Ježíše, dávají knězi pochopit, že není funkcionářem, že je prostředníkem,

knězem. Jak moc my kněží potřebujeme mít vedle sebe tyto laiky, kteří věří seriózně a svým svědectvím nás učí cestě. Charles de Foucauld touto zkušeností předjíhá dobu Druhého vatikánského koncilu, uvědomuje si důležitost laiků a chápe, že hlásání evangelia je odpovědností celého Božího lidu. Jak však tuto účast posílit? Stejně jako Charles de Foucauld: tím, že poklekne a přijmeme působení Ducha, který vždy probouzí nové způsoby účasti, setkávání, naslouchání a dialogu, vždy ve spolupráci a důvěře, vždy ve společenství s církví a pastýři.

Svatý Charles de Foucauld, postava, která je proroctvím pro naši dobu, byl svědkem krásy předávání evangelia prostřednictvím apoštolátu mírnosti: on, který se cítil být „univerzálním bratrem“ a přijímal každého, nám ukazuje evangelizační sílu mírnosti, laskavosti. Nezapomínejme, že Boží styl spočívá ve třech slovech: blízkost, soucit a laskavost. Bůh je vždy blízko, vždy soucitný, vždy laskavý. A křesťanské svědectví musí jít touto cestou blízkosti, soucitu, laskavosti. A on byl takový, tichý a laskavý. Chtěl, aby každý, kdo se s ním setká, viděl skrze jeho dobrotu Ježíšovu dobrotu. Říkal, že je služebníkem toho, který je mnohem lepší než on. Prožívání Ježíšovy dobroty

ho vedlo k navazování bratrských přátelských vztahů s chudými, s Tuaregy, s těmi, kteří byli jeho mentalitě nejvzdálenější. Tato pouta postupně vytvářela bratrství, začlenění, uznání kultury druhého. Dobrota je prostá a žádá si být prostými lidmi, kteří se nebojí rozdávat úsměv. A úsměvem, svou prostotou, vydával bratr Charles svědectví evangeliu. Žádný proselytismus, nikdy: spíše svědectví. Evangelizace se neděje proselytismem, ale svědectvím, přitažlivostí. Ptejme se tedy sami sebe, zda v sobě neseme a druhým přinášíme křesťanskou radost, křesťanskou mírnost, křesťanskou laskavost, křesťanský soucit, křesťanskou blízkost. Děkuji.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

ROZVOZ BETLÉMSKÉHO SVĚTLA PO ČESKÉ REPUBLICE

proběhne díky skautským kurýrům
vybranými vlaky **v sobotu 16. prosince 2023.**

Blíží informace o harmonogramu
pro letošní rok na www.betlemskesvetlo.cz.

MILEVSKÝ SMÍŠENÝ SBOR PRO SRÍ LANKU Poutní kostel Klokoaty

10. prosince 2023 ve 14.30 hodin

Srdečně zveme na adventní benefiční koncert. Dobrovolně vstupné podpoří
oblátskou misii, projekt La-Kri-Vi na Srí Lance.
Více informací na webových stránkách
ŘKF Klokoaty www.klokoaty.cz.

PUZZLE BETLÉMA, 20 – 2 028 dílků

Cena 180–500 Kč

Objednávky:

Římskokatolická farnost Třebíč-město,
Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč
tel. 728 133 220

trebicmartin@volny.cz

Více na www.trebicmartin.cz.

Pondělí 27. 11. 2023

6:05 Klapka s... (13. díl): Festival Dobrých zpráv
7:05 Burkina Faso – Vnitřní uprchlíci **7:35** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Pres Záhorí, pres generácie **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa **9:35** Outdoor Films s Ivo Petrem: Cestování v době covidové pandemie **10:50** Zahrada písničkářů 2022: Díl 2. **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Setkání: Ivana Váňová **12:55** Grotosky Bustera Keatona: Láska kvete v každém věku **14:05** Příběhy odvahy a víry: Patriarcha Tichon (5. díl): Kolik slz budu muset zamáčknot! **14:30** V pohorách po horách: Malý Rozsutec – Malá Fatra **14:40** Noční univerzita: Eduard Stehlík – Novodobé mise české armády **16:15** Jak potkávat svět: S Davidem Marečkem **17:40** Skleněná múza **18:00** Sedmihlásky (88. díl): Loutna česká – Předmluva **18:05** Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera **18:15** COP na Mohelnickém dostavníku 2014 **18:50** Polské stopy v Olomouci II. **18:57** Vezmi a čti: Listopad 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:20** Nebe nad hlavou [P] **21:35** Harfa Noemova: Mladí a jejich violoncella (PCQ) I. **22:00** Kulatý stůl: Týden modliteb za mládež **23:25** Magion – příběh družice **0:00** Dobrá firma **0:20** Duch národa žije v písni **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 28. 11. 2023

6:05 Klapka s... (14. díl): Matějem Brothánkem, Jakubem Kaderou a Radoslavem Horákem **7:00** Duchovní malby: Zmrtvýchvstání **7:25** O Mysu dobré naděje **7:40** Dobrá obec Dobrá **8:05** Ženy naší rodiny **8:25** Umění sklářských mistrů **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Okřídlení sousedé: Život s čápy **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: Daniel Raška – Modlitba ve 21. století **10:30** Expedice Monoxylon **10:55** Hriňovský kostelík na Islandu **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duchovní krajina Novohradských hor: Svatý kámen **13:20** Obchod s migrancy **14:00** Až na konec světa **15:00** Nebojte se...: Ptejte se kněze **16:05** Muzikanti, hrajte **16:35** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kostelečáci a jejich setkávání **17:00** Autumn – Podzim **17:05** Dokořán **18:00** Sedmihlásky (88. díl): Loutna česká – Předmluva **18:05** Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky **18:15** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **18:40** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Slovensko – Vysoké Tatry **18:55** Zpravodajské Noeviny: 28. 11. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Perníčky sester dominikánek **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci [L] **21:05** Albánie – Metanoia [P] **21:40** Na startu [P] **22:10** Koncert na hladině Vltavy: NAVALIS 2022 **22:55** Terra Santa News: 22. 11. 2023 **23:15** Tak trochu jiný lyžák **23:35** Kostarika: Pura Vida **0:25** Lazznici z Hriňovej **0:40** Zpravodajské Noeviny: 28. 11. 2023 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 29. 11. 2023

6:05 Klapka s... (15. díl): Petrem Baranem **7:05** Noční univerzita: Mgr. Vojtěch Vlček – Mučedníci komunismu **8:30** Zpravodajské Noeviny: 28. 11. 2023 **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Nebe nad hlavou **10:20** Příběhy odvahy a víry: Patriarcha Tichon (5. díl): Kolik slz budu muset zamáčknot! **10:50** Nová vyhlídka v Oščadnici nad řekou Kysuca **10:55** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Podzimní krajina západní části národního parku Podýjí **11:25** Živě s Noe [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

11:40 Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** To nejlepší na konec: MFF Strážnice 2023 **14:50** Dům ze skla? **15:55** Outdoor Films **17:30** Terra Santa News: 29. 11. 2023 [P] **18:00** Sedmihlásky (88. díl): Loutna česká – Předmluva **18:05** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce **18:15** Strýček Emu: Na Krista Krále **18:30** Daruj písničku (5. díl) [L] **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Přejeme si... **20:00** Benefiční koncert Červená středa: Praha, kostel sv. Jiří [L] **21:00** Adorace [L] **22:05** Noční univerzita: Janette Oubrechtová – Ženy mocné, ženy křehké **22:35** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **23:15** Cestujeme regionem Záhorie **0:20** Generální audience papeže Františka **0:40** Svědectví života – Michal **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 30. 11. 2023

6:05 Klapka s... (16. díl): Václavem Fořtem **7:05** ARTBITR – Kulturní magazín **7:15** Burkina Faso – Vnitřní uprchlíci **7:50** Terra Santa News: 29. 11. 2023 **8:10** Dokořán **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl: Týden modliteb za mládež **10:45** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Sýrie – Není to konec **13:20** Setkání: Miluše Horská **13:30** Generální audience papeže Františka **14:00** Ozvěny SDM: Concert Scholy brněnské mládeže **15:30** Grotosky Laurela a Hardyho: Děti na prvním místě **15:45** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohorí na Šumavě **16:15** Zpravodajské Noeviny: 28. 11. 2023 **16:35** Poletuchy: Na skok na Valašsko **17:25** Na startu **18:00** Sedmihlásky (88. díl): Loutna česká – Předmluva **18:05** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl **18:10** Ovečky: 1. neděle adventní [P] **18:35** Svatá Kateřina Sienská **19:00** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Hrdinové všedních dnů **19:35** V pohorách po horách: Rešovské vodopády **19:45** Přejeme si... **20:05** Večer s Jiřím Pavlicou [P] **21:40** Poutníci času: S Janem Benešem **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Večer chval: Živá modlitba a chvála **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 1. 12. 2023

6:05 Klapka s... (17. díl): Ing. Luborem Patschem **7:05** V pohorách po horách: Touloucovy maštale – Českomoravská vrchovina **7:15** Vezmi a čti: Listopad 2023 **7:30** Výpravy do divočiny: Hroši, „říční koně“ **8:30** Dolní Ročov **8:40** Naši – osobnosti lidové kultury – Jan Miroslav Kríst **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Petrkov 13 **10:10** Train Dance – Od páry k rychlolkům v Jižní Koreji **10:20** Dům ze skla? **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** COP na Mohelnickém dostavníku 2014 **13:25** Sestra Tereza Valsé Pantellini – místa a vzpomínky **14:10** Vysočina – odkaz Josefa

Jambora **14:50** SWEEP – Maroko **14:55** K jádru věci **16:00** V pohorách po horách: Lysá hora **16:15** Jak potkávat svět: Ohlédnutí ze střechy v pořadu Jiřího Pavlice **18:00** Sedmihlásky (88. díl): Loutna česká – Předmluva **18:05** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl **18:15** Strýček Emu: Hračky **18:25** Dokořán: S Ester Janečkovou **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Prosinec 2023 [L] **21:30** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **21:55** Dobrodružství před kamerou **23:00** Cvrlikání (93. díl): Isara **0:10** Když bolí tělo **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 2. 12. 2023

6:05 Klapka s... (18. díl): Márii de la Renotiérovou **7:05** Hadí pohotovost **8:00** Sedmihlásky (88. díl): Loutna česká – Předmluva **8:05** Strýček Emu: Na Krista Krále **8:15** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **8:40** Ovečky: 1. neděle adventní **9:05** Bratr oheň: Maseo, Rufus a Klára **9:40** Pole milosrdenství **10:35** Flešbky – Godzone podcast (18. díl): Zuzana Božíková – Bydla jsem ve sklepě v San Francisku **11:05** Šéguové – děti z ulic Lubumbashi **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z Celostátního setkání mládeže 2022 v Hradci Králové **13:20** Pod lampou **15:20** Příroda kolem nás: Expedice za medvědy na Slovensko **15:45** V poušti Karakum **16:00** Vaření halušek **16:23** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, kostel sv. Mikuláše v Ostravě–Porubě **16:40** Albánie – Metanoia **17:10** Rheingans Sisters na Folkových prázdninách **18:00** Slovo na neděli: 1. neděle adventní [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Remembrance – Hrdy, tvrze, pevnosti **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Pravda o lži **19:45** Přejeme si... **20:05** Hlubinami vesmíru s Janem Herzigem: Astronomie pro mladé [P] **20:45** Svatý Mikuláš – skutečný příběh [P] **21:45** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **22:50** Pouze společně – Překvapení papeže Františka **23:45** Lidé z cest **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 3. 12. 2023

6:05 Klapka s... (19. díl): Jaroslavem Dolečkem **7:05** 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské **8:00** ARTBITR – Kulturní magazín **8:10** Poutníci času: S Janem Benešem **8:25** Slovo na neděli: 1. neděle adventní **8:55** Večer s Jiřím Pavlicou **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte: Nivničanka [P] **14:30** Hlubinami vesmíru s Janem Herzigem: Astronomie pro mladé **15:15** Zachraňme kostely: Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skočích u Žlutic **15:35** Svatý Mikuláš – skutečný příběh **16:35** Roztančená Carmen [L] **18:00** Sedmihlásky (158. díl): Žalo děvča **18:05** Ovečky: 1. neděle adventní **18:30** Bratr oheň: Antonínova víra **18:55** Strýček Emu: První neděle adventní [P] **19:05** V pohorách po horách: Zkamenělý zámek – Žďárské vrchy **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Respekt nadevše **19:40** Setkání: Pavla Lowentalová **19:45** Přejeme si... **20:05** S chutí přes práh: Klášter karmelitánů v Kostelním Vydří [P] **20:25** Magazín Mary's Meals [P] **20:45** Narozeninový koncert Jiřího Pavlice: Ostrava, Multifunkční hala Gong [P] **22:30** K jádru věci **23:30** Vezmi a čti: Listopad 2023 **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:45** Poutníci času: S cestovatelem Slávkem Králem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 27. 11. o 20:30 hod.: Susedka

Pani Zlatica, bývalá učiteľka, je zvedavá a klebetná obyvateľka, ktorá si v pokoji chcela vychutnať svoj narodeninový deň pri obľúbenej televíznej relácii.

Utorok 28. 11. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Ecce homo, dokument)

V tejto časti si povieme niečo o histórii oblúka, ale tiež dlažby, o ktorej sa verilo, že práve na nej Ježiš stál, keď ho Pilát odsúdil na smrť.

Streda 29. 11. o 18:20 hod.: Quo vadis (Sladšie ako med)

Výroky Pánove sú vzácnejšie než zlato, sladšie než medové kvapky z plástu... O pravdivosti týchto slov žalma a o tajuplnom svete včiel sa dozvieme viac v relácii Quo vadis s vášnivým včelárom a správcom farnosti Grinava, Miroslavom Mikom. Moderuje Pali Danko.

Štvrtok 30. 11. o 9:25 hod.: Krížové výpravy (1/4) – Cesty viery (dokument)

Aké boli príčiny a motivácie prvej krížovej výpravy, ktorú pôvodne nazývali ozbrojenou púťou?

Piatok 1. 12. o 18:25 hod.: Živé obrazy (1)

Ak umelec vloží do svojho diela svoju nesmrteľnú dušu, môže sa jeho umenie stať večné – stále živé. V relácii budeme hľadať umelecké diela, inšpirované živým Božím slovom, alebo životom svätých mužov a žien.

Sobota 2. 12. o 20:30 hod.: Joey s láskou (dokument)

Obdobie života manželov Joey a Roryho, zachytené domácou kamerou. Sláva, úspech, radosť, ale aj ťažkosti a smrteľná choroba. Ich svedectvo je príkladom toho, ako veriaci človek všetko prijíma z Božích rúk s pokojom a odovzdanosťou.

Nedeľa 3. 12. o 18:45 hod.: Advent s TV LUX

Program pre deti.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

25. LISTOPADU – 2. PROSINCE 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 26. 11.		PO 27. 11.		ÚT 28. 11.		ST 29. 11.		ČT 30. 11.		PÁ 1. 12.		SO 2. 12.			
Antifona	730	824	934	1045	949	1061	964	1077	1673	1892	996	1113	1666	1883		
Žalm	786	884	783	881	783	881	784	883	786	884	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	730	825	738	833	738	833	738	833	1598	1811	738	833	1666	1883		
Antifony	731	825	935	1046	950	1062	965	1079	1599	1811	998	1115	1014	1132		
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	731	826	938	1049	953	1066	969	1083	1599	1812	1001	1118	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	731	826	939	1050	953	1066	969	1083	1600	1812	1601	1814	1669	1886		
Prosby	732	826	939	1050	953	1066	969	1084	1675	1894	1002	1119	1655	1886		
Závěrečná modlitba	732	827	939	1050	954	1067	970	1084	1600	1812	1601	1814	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	733	827	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834		
Antifony	733	828	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	733	828	943	1054	957	1070	973	1088	1676	1895	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	732	827	943	1054	957	1071	973	1088	1600	1812	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:	SO 25. 11.															
Hymnus	727	821	727	821	740	835	740	835	740	835	1598	1811	740	835	41	39
Antifony	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	1600	1813	1009	1126	45	43
Žalmy	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	1678	1897	1009	1126	808	908
Kr. čtení a zpěv	729	823	736	832	947	1060	962	1076	979	1094	1600	1813	1011	1129	45	43
Ant. ke kant. P. M.	729	823	737	832	948	1060	962	1076	979	1094	1601	1813	1602	1815	45(B)	43(B)
Prosby	729	824	737	832	948	1060	963	1076	979	1095	1681	1900	1011	1129	46	44
Záv. modlitba	732	827	732	827	948	1061	963	1077	980	1095	1600	1812	1601	1814	48	46
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 26. 11. – slavnost Ježíše

Krista Krále

1. čt.: Ez 34,11–12.15–17

Ž 23(22),1–2a.2b–3.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20–26.28

Ev.: Mt 25,31–46

Pondělí 27. 11. – ferie

1. čt.: Dan 1,1–6.8–20

Dan 3,52.53.54.55.56

Odp.: ... *svrchovaně chvályhodný a velebený navěky.*

Ev.: Lk 21,1–4

Úterý 28. 11. – ferie

1. čt.: Dan 2,31–45

Dan 3,57.58.59.60.61

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,5–11

Středa 29. 11. – ferie

1. čt.: Dan 5,1–6.13–14.16–17.23–28

Dan 3,62.63.64.65.66.67

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,12–19

Čtvrtek 30. 11. – svátek

sv. Ondřeje

1. čt.: Řím 10,9–18

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Mt 4,18–22

Pátek 1. 12. – nezávazná

památka sv. Edmunda Kampiána

1. čt.: Dan 7,2–14

Dan 3,75.76.77.78.79.80.81

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,29–33

Sobota 2. 12. – nezávazná

sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Dan 7,15–27

Dan 3,82.83.84.85.86.87

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,34–36

KOMIKS PRO DĚTI

VŠICHNI NA PALUBU! • KOMIKS O SVATÝCH
Ilustrace Bruno Dolif • Texty Maria Teresa Antognazza, Alberto Colombo, Lorenzo Quadri, Gimmi Rizzi a Davide Serra
Z italštiny přeložila Kateřina Lachmanová
Úvod P. Stefano Guidi

V knize italského kreslíře se děti v zajímavé zkratce dozvědí, kdo byli a kdy žili mj. svatý Mikuláš, František z Assisi, Filip Neri, Ignác z Loyoly, Karel Boromejský, Jan Bosco, Terezie z Lisieux, ale i svatí naší doby jako Matka Tereza, odvážný bojovník proti mafii otec Puglisi nebo nedávno blahorečený Carlo Acutis.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 167x240 mm, křídový papír, 200 stran, 449 Kč

ZE ZKUŠENOSTÍ MAMINKY A OTCE

LECTIO MAMINA • LITURGICKÝ ROK OČIMA NEVYSPALÉ MÁMY

Petra Babulíková • Ze slovenštiny přeložila Františka Böhmová
Redakce Ivana Trefná

Maminky malých dětí většinou nepěstují pravidelné „lectio divina“ nad Písmem, což je jeden z pilířů života mnichů. Je pro ně náročné najít si čas na jakoukoli duchovní četbu. Autorka této knížky není výjimkou, svou víru se snaží žít uprostřed každodenního shonu. Pozdě večer, někdy až v noci si zapisuje své myšlenky o tom, jak souvisí její život s liturgickými dobami a svátky, které právě sviští kolem. Vtipné postřehy možná nastartují vaše vlastní přemítání...

Pavel Nebojsa - Doron
Brož., 115x165 mm, 152 stran, 249 Kč

BÝT OTCEM ZNAMENÁ...
Martin Steffens • Z francouzštiny přeložila Ludmila Terezie Soukalová • Revize překladu a redakce Kateřina Lachmanová

„Dneska už otec rodiny nesedí na pomyslném trůně. Ani už nedokazuje svou mužnost na bitevním poli. Své syny už neučí, že čest je více než štěstí... Otcové však nevymizeli,“ píše autor, otec rodiny, v úvodu své knížky. V následujících 52 krátkých kapitolkách předkládá své hloubavé i lehce humorné úvahy o různých aspektech otcovství.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 115x165 mm, 140 stran, 239 Kč

Z HISTORIE

KŘÍŽOVÉ VÝPRAVY

Pavel Mráček • Odpovědný redaktor PhDr. Jan Vitoň, Ph.D.

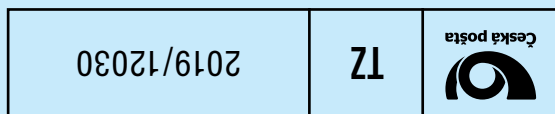
Podle dosud převládajícího mínění v řadách zájemců o problematiku křížových výprav byly tyto středověké aktivity výsledkem rozpínavosti imperialisticky laděného středověkého křesťanství. Tento názor však výrazně zkresluje skutečnost. Celé toto hnutí vrostlo do evropské politiky, kde se utkávala církevní moc s mocí světskou, papežové s císaři i jednotliví králové mezi sebou, přičemž tento historicky vzniklý fenomén také rozhodujícím způsobem ovlivnil dobovou kulturu i tehdejší vědomosti o světě. Autor se ve své publikaci pokusil nabídnout čtenáři nezaujatý pohled na křížové výpravy, oprostěný od ideologických předsudků osvícenců předchozích staletí, a vycházel přitom z posledních studií některých nově publikovaných dokumentů. Zabývá se obdobím od výzvy ke konání výprav až do pádu posledního křížáckého státu v Levantě. Text knihy je tematicky doplněn dobovými ilustracemi a četnými chronologickými tabulkami.

Stanislav Juhaňák - TRITON
Váz., 145x205 mm, 256 stran, 399 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz). Týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz. Registrční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzinger aj.), se používáme konečného usudku církve. Nevyžadáme nezávislé příspěvky nevracíme.